AŽ NA KREV

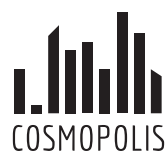
Přežití
je víc
než jen hra…

přeložil Tomáš Slavík



Melissa Welliver

COSMOPOLIS


COSMOPOLIS

AŽ NA KREV

Melissa Welliver

Přeložil Tomáš Slavík

Text © Melissa Welliver, 2026
Cover illustrations © Paul Blow, 2026
First published in Great Britain in 2026 by Hodder & Stoughton Limited
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026
Translation © Tomáš Slavík

ISBN 978-80-247-5720-9

VŠEM NAŠIM VNITŘNÍM MONSTRŮM –
NĚKDY TOTIŽ POTŘEBUJÍ
PROBODNOUT SRDCE KŮLEM...
A NĚKDY POTŘEBUJÍ OBEJMOUT.

PROLOG

Reflektory se rozzářily a začaly mě pálit na kůži, jako bych já byla *vatra* a světla byla sluncem.

„Dobře, šedesát sekund do začátku," pronesla Cresta a přitiskla si prst s pěstěným nehtem ke sluchátku.

Rozhlédla jsem se po světlem zalitém nádvoří rozbořeného hradu. Byla to stará turistická past z doby před Pádem, zanedbaná a rozpadající se.

To se mělo změnit.

„Čtyřicet pět sekund," vykřikla Cresta.

Maskérky kolem nás létaly jako mouchy kolem mrtvoly. Ta, která se měla starat o mě, se mi pokusila napudrovat tvář sladce vonícím štětcem, ale já ji odstrčila.

V půlkruhu ze židlí, které na nádvoří rozestavěl produkční tým, sedělo devět dalších soutěžících. Cinta si v zrcátku kontrolovala dílo své maskérky. Když uviděla výsledek její práce, hodila po dívce pudřenku a přikázala jí, ať začne znovu. Mills a Decke si spolu šeptali a něco zaujatě řešili. Mills si přejel prstem přes hrdlo, ukázal na mě a zasmál se. Střetla jsem se pohledem s Cass a ona mým směrem poslala pokus o uklidňující úsměv.

Třpyt zlatem zdobených židlí působil mezi matnými kameny pobořeného hradu zbytečně okázale. Možná to tu kdysi takhle

vypadalo, když tu žil král nebo královna. To by tu ale byly i davy lidí. Neschovávaly by se na opačné straně objektivu někde za mořem. Daleko. V bezpečí.

To nás ještě pevnina neopustila a Krvestráž nás nechovala pro zábavu.

„Premiéru prý bude sledovat pět milionů diváků." Nebyla jsem si jistá, jestli se moje maskérka baví se mnou, nebo sama se sebou. „Pět milionů. Věřila bys tomu?" Zacvakla kufřík s líčidly a odešla.

Pět milionů lidí. Krvestráž by bez nich neexistovala.

„Třicet sekund," vykřikla Cresta zpoza scénáře, oči sklopené a upřené k poznámkám. „Vezmeme si asi minutu na představení pořadu a pak to necháme na vás."

Crestino „to" bylo zajímavým eufemismem pro „necháme vás bojovat o holý život". Měla jsem pocit, že z dálky slyším zavřeštění vatry, probouzející se k večernímu lovu.

Zadívala jsem se na dlouhý stín vrhaný světlomety. Slunce zapadalo a malovalo nebe do růžova a oranžova. Být venku po setmění beze zbraně bylo jako z noční můry. Je to tady. Krvestráž to opravdu udělá.

Zadívala jsem se na skupinu, která tu seděla se mnou. Devět dalších ostrovanů bylo možná posledními lidmi, které kdy uvidím. Maskérky ani ozbrojené stráže za kamerami jsem zahrnout nemohla. Ani řidiče, kteří byli připraveni odvézt produkční tým, sotva slunce zmizí za horizontem. Ti z pevniny se zkrátka nepočítali.

„Deset sekund." Cresta odložila poznámky a usmála se na nás. „Víte, nemůžu se dočkat, až uvidím, kdo přežije. Rozhovor s vítězem bude televizní pecka."

Glaed se zavrtěl na židli, ale nic neřekl. Zíral do prázdna, bylo jasné, že je posraný strachy. Chytré. Nechápala jsem, jak se někteří dokážou tvářit docela normálně. Ale jasně, všichni jsme se přece přihlásili „dobrovolně“.

Byla sice to chabá útěcha, ale všimla jsem si, že má Cresta na zubech šmouhu od rtěnky, která bude na záběrech jasně vidět. Kamery byly ovládané na dálku, aby byl štáb v bezpečí – to muselo být fajn. Po západu slunce by tady nepřežili ani dvě minuty.

Já ano.

Výhra byla mou jedinou šancí, jak se dostat pryč. Musela jsem se soustředit, jinak by mě to všechno semlelo. Jak mě vždycky učil táta: panikařící lovec vater je mrtvý lovec vater.

„Takže za pět… čtyři…“ Cresta posledních pár slov odpočtu jen naznačila a pod všemi kamerami se rozzářila malá červená světýlka. „Jedeme živě.“

Než se Cresta obrátila k moři červených světel, mrkla na mě.

„Ahoj, lidi! Jsem Cresta Goldingová a vítám vás u vůbec prvního dílu *Útěku z Krvavého ostrova*.“

V dálce se do noci ozvěnou nesl vřískot vater.

KAPITOLA PRVNÍ

O tři dny dříve

„Přemýšlela jsi někdy, jaký je rozdíl mezi námi a vatrami?“ zeptala jsem se.

S Hild jsme seděly ve zbrojnici a kontrolovaly kuše. Označení „zbrojnice“ bylo možná trochu přehnané. Šlo o dřevěnou boudu jen o maličko větší než zahradní domek.

„Mně se to zdá jasný. My žijeme, vatry ne,“ řekla Hild, aniž vzhlédla od vtírání vosku do drážky kuše. „Měly smůlu, že se nechaly kousnout, my ne.“

„Jo, ale kdysi byly jako my, ne? Jak říkáš, ony se nechaly kousnout, onemocněly, proměnily se. Víme, jak to chodí. Ale v podstatě to jsou nakažení lidi. Nemocní. Přemýšlíš nad tím někdy, než nějakou zabiješ?“ ptala jsem se dál.

Předchozí noc byla drsná, na hradby zaútočil minimálně tucet vater. Šilhala jsem únavou z nedostatku spánku i z té hromady práce ve zbrojnici.

„Jak tě to tak napadlo, Astrid?“ zeptala se Hild.

Pokrčila jsem rameny. Kdykoli jsem pomyslela na minulou noc, rozbušilo se mi srdce.

Hild se na mě zadívala s přimhouřenýma očima. Znaly jsme se tak dlouho, až jsem někdy měla pocit, že mi dokáže číst

myšlenky. Věděla, že když nebude tlačit, nakonec začnu mluvit sama.

„Víš, minulý měsíc mi z jedné vatry skoro začalo hrabat," pronesla. „Pořád se vracela, každou noc. Jedna z těch chytrých, víš? Přísahám, že to ta mrcha měla promyšlený. Sledovala blbý vatry, jak na nás nabíhají, zachytávají se o plot a my je střílíme do srdce, ale sama nic nedělala. Jen tam seděla a koukala."

„Jedna z těch chytrých? Prosím tě. Jasně, některé se vyhnou pastem... Ale čekat a dívat se? Asi jsi viděla nějakou influencerku." Zatáhla jsem za tětivu opravené kuše. Stará tkanička napínání vydržela, takže jsem kuši odložila stranou k ostatním.

Hild rozpřáhla ruce. „Myslím to vážně. Ta mrcha byla vatra. Hele, taky jsem si myslela, že se mi to zdá, že to je nějaká vychrtlá holka, co nás sleduje z okraje lesa. Ale po týdnu vyšla ze stromů a já ji viděla puškohledem. Byla bledá, s černýma očima a ostrými zuby. Celá od krve. Byla to vatra, Astrid. Přísahám na svůj život."

„Dobře, fajn. Zas tak chytrá ale nebyla. Ty vatru trefíš na sto kroků. Nevěřím, žes to do ní nenašila," odpověděla jsem.

Hild si poklepala ze strany na hlavu. Obrátila jsem oči v sloup. V jiném životě, na jiném místě by z ní byla skvělá vypravěčka.

„Ne, má drahá. Viděla jsem totiž něco, z čeho mi ztuhla krev v žilách. Tahle vatra se nerozběhla s vříškotem ke zdi, jako to dělají ostatní. Vyšla na pláň, kde ležela těla, a jedno si vybrala. Nadřela se, ale nakonec ho zvedla a táhla zpátky ke stromům."

„Jednoho z našich? Nemyslela, že je v něm ještě trocha krve?" zajímalo mě.

„Ne. Útoky probíhaly nonstop. Neměli jsme možnost vyjít ven a vatry odklidit. Tahle šílená kráva táhla pryč *jednoho ze svých*. Jako by byla nějaká válečná hrdinka nebo co. Viděla jsi někdy něco takovýho?“

Překvapeně jsem zamrkala. „Neviděla. Víš to jistě? Zní to trochu přitažené za vlasy, Hild. Možná tě dohnala spánková deprivace.“

„No, to se asi nikdy nedozvíme. Ve staré Hild sice na chvíli probudila zvědavost, ale nehodlala jsem nějaké vatře dovolit, aby si vzala, co chce. Když se otočila zády, našila jsem to do ní. Dostala to do srdce. Kontrolovala jsem ji další den při úklidu. Byla to moje vůbec nejlepší rána,“ pokrčila rameny Hild.

„Jasně, jasně,“ uchechtla jsem se napůl.

„Přísahám. A vím, že budu za pitomce, ale trvalo mi osm let, než jsem si uvědomila, že vatry jim říkáme proto, že na slunci shoří.“

Odfrkla jsem si. „Jako fakt? A proč sis myslela, že jim tak říkáme?“

„Nevím. Došlo mi to, když jsem viděla svůj úlovek, jak leží v ranním slunci a peče se. Říkala jsem si: ty bláho, ona je jako svoje vlastní pohřební vatra.“ Hild se zasmála. „Myslela jsem, že VATRA je nějaká vědecká zkratka nebo něco takovýho.“

„Co by asi tak znamenala?“ zasmála jsem se nahlas.

„Třeba… Vzteklá, Agresivní, Trochu Rozložená… Antibytost?“ navrhla Hild a obě jsme se rozesmály.

„Jo, to zní fakt vědecky, Hild,“ pronesla jsem. „Nestačilo by pak označení zombie?“

Hild si odfrkla. „To je vidět, jak se vyznáš. Vždyť nejsou *úplně* mrtvé jako zombie. Vzpomínáš na tu, co uvízla na plotě

ten týden, kdy jsme nesměli ven? Přežila by, kdyby nevyschla a neumřela žízní po krvi, chuděra."

„Nevím, jestli k potvrzení tvé teorie stačí jeden pokusný subjekt. Tedy k potvrzení toho, že se musejí krmit, aby přežily."

„A to je ta druhá věc," navázala Hild. „Kdyby to byly zombie, tak slovo *zombie* vůbec neznáme. To je základní pravidlo ve všech mých zombie komiksech. Každý ví, že pořádným zombiím se tam ‚zombie' neříká. Takže je jasný, že se i tady muselo vymyslet něco jinýho. No a jen se nad tím zamysli: pijou krev, někdy žerou lidský maso, hoří na slunci a vůbec jsou to vlastně takoví vampýři. A když si vezmeš slovo vampýr, jedno písmeno ubereš a dvě změníš, vyjde ti vatra."

Pozvedla jsem ruce. „Musím se sklonit před královnou hororu. Ale stejně, jediné kousnutí je dost rychlý způsob šíření nákazy, nebo co to vlastně je. Pokud měli vědci na pevnině dost času vatry pojmenovat, mohli mít dost času na zjištění, jak se tady vzaly a... Promiň, jsem dneska morbidní. Třeba se slovo vatra ujalo, protože přeživší nic lepšího nevymysleli. Třeba pro ně na pevnině mají nějaké peckovní jméno, o které se s námi nepodělili. Stejně jako o možné informace o tom, odkud se tohle tady vzalo, nebo o cokoli, co se mohli dozvědět díky tomu, že nás čtyřiadvacet hodin denně sledují."

Obě jsme ztichly a Hild se začala ošívat.

„Pojďme se projít. Děláme už celý den a já z toho mám třísky na místech, na kterých je fakt nechceš," pronesla.

Odložily jsme poslední kuše a každá jsme si nechala jednu. Judith, vůdkyně Tvrze, trvala na tom, aby u sebe každý neustále nosil střelnou zbraň. Ozbrojeni jsme museli být nejen

kvůli vatrám. Dřív se tu objevovali nájezdníci – zoufalci, kteří přicházeli i přes noční nebezpečí, aby si vzali, co nám patřilo, a nakrmili sebe a své rodiny. Pobrali i zbytky léků, které se jim podařilo najít. Život na ostrově byl drsný i s bednami od Krvestráže. Spousta lidí si z nich směla brát jídlo jako odměnu za výměnu baterií nebo objektivů kamer umístěných v jeskyni vater. Často se ale v jídlo proměnili oni sami. Vykrváceli kvůli čokoládové tyčince. Skupinové nájezdy byly ve většině případů jednoduše bezpečnější a snazší.

Zamířily jsme na malé nádvoří. Pravidla v Tvrzi byla přísná, ale spravedlivá. V porovnání s městy, která na ostrově existovala před Pádem, šlo o malou komunitu, ale celkem nás tu přežívalo kolem dvou set. Nesměl tu bydlet nikdo mladší šestnácti let. Takže jsme v jejích prostorách všichni nosili kuše. K útokům vater docházelo stále častěji, takže zbraň po ruce byla praktická věc. Vatry dřív útočily tak jednou týdně, ale jen za poslední týden nás napadly pět nocí v řadě.

Hild razila teorii, že se vatry naučily naše způsoby a jsou koordinované, ale spíš na to měl vliv prostý fakt, že přišlo léto. Když jsem v těch měsících, kdy byla voda na příděl, cítila pach některých obyvatel Tvrze já, vatry ho musely cítit taky. Nejspíš jich to prostě jen přitahovalo víc.

Tvrz byla před Pádem střední škola. Někdy v době, než jsem sem dorazila, zpevnil kdosi drátěný plot dřevěnou stěnou. Přímo před boudou se zbraněmi se nacházelo staré školní hřiště. Hlavní budovu jsme využívali ke spaní, ale komunita postavila přímo proti bráně dřevěné stavení střední velikosti. Scházela se tam rada a přijímali se v ní potenciální noví rekruti. Na střešní

ochoz jako na kostelní věž dokonce upevnili starý školní zvon, takže nás hlídka mohla varovat, kdyby se blížilo hejno vater, a v případě potřeby povolat na hradby další strážné.

Prosté místo, ale poslední dva roky jsem ho nazývala domovem.

„Tak už mi řekneš, co tě tak vyděsilo? Samozřejmě krom monster, co se nás každou noc snaží zabít," zajímala se Hild, když jsme obcházely nádvoří. V tuhle dobu tady nebylo moc lidí. Noční strážní už byli na místech a denní směna si šla lehnout.

„Hele, nemrtváky zvládnu," odpověděla jsem, ale vztek, který mnou lomcoval, mi ruce zatínal v pěst. „Nemůžu vystát Krvestráž, ale stejně pro ně dělám parádní představení. Včera jsem složila vatří děcko."

Hild mě chytila za sevřenou pěst.

„Nesložila jsi žádné vatří děcko. Krvestráž tohle nejen dovolila, ona to zařídila. Jak bys mohla nedělat představení, když tě vězní na ostrově plným kamer?" zeptala se Hild.

V očích mě zaštípaly slzy, kousla jsem se do rtu a vztek se proměnil v provinilost.

„Štve mě, že abychom přežili, musíme dělat, co chtějí. Že jsem musela zabít děcko, chápeš? Měla zrzavý vlasy, Hild. Měla Wynniny vlasy." Podívala jsem se na ni. Kvůli oholené hlavě vypadaly její hnědé oči ještě větší.

„Ne, neměla Wynniny vlasy. Ani tvoje. A nebylo to děcko, ta holka už ani nebyla živá. A může za to Krvestráž, jasný? Krvestráž a naše rádoby vláda z tý krvežíznivý pevniny, co tohle dopustila. Tak si nemysli, že je to tvá vina. Nepouštěj si Krvestráž do hlavy," promlouvala mi do duše Hild.

Polkla jsem knedlík v krku. Snažili jsme se přežít. Nebyla naše chyba, že jsme byli opuštění a před kamerami bojovali pro pobavení milionů těch z pevniny. Pro pobavení rodin – lidí, jako jsme bývali já, táta a Wynn –, které seděly před televizí. Vařila se mi z toho krev.

„Když jsem byla malá, dívali jsme se na telenovely a reality show o randění. Co za zrůdy to ujíždí na sledování lidí, kteří při boji o život zabíjejí nemrtvý děcka?“ prskala jsem.

Hild se chystala odpovědět, ale klid časného večera rozbil zvuk zvonu.

K tomu, aby ten zvuk zazněl, byl jediný důvod – signál, že se za hradbami objevil problém. Hild na mě kývla a obě jsme vyrazily.

Přeběhly jsme nádvoří a zvon nepřestával bít. Dorazily jsme k nejbližšímu žebříku, který vedl nahoru na hradby. Příčky jsme braly po dvou. Polovina Tvrze už tam byla, ne že bych někoho znala lépe, než znám Hild. V Tvrzi se nikdo na nic neptal, protože většina z nás utíkala i před něčím dalším než jen vatrami. Před Krvestráží. Ne každý na ostrově se chtěl účastnit „zábavy“.

Hild se přitáhla nahoru a srovnala si kožené oblečení. I tady na zdi jsme si dávaly pozor, abychom měly zakryté ruce. K proměně stačilo jediné kousnutí.

„Ahoj, Griffe,“ zavolala Hild na podsaditého týpka s tmavými kudrnatými vlasy. Griff dorazil před pár měsíci, ale už dokázal, že je cenný ostrostřelec. „Netušíš, co se děje?“

„Nejspíš to bude souviset s tímhle,“ odpověděl a ukázal na pláň za hradbami.

Ve vysoké trávě, za vnější palisádou z naostřených kůlů potřísněných krví vater, stála obří dřevěná bedna. Zadívala jsem se na tmavnoucí nebe a všimla si siluety letadla, které mizelo z dohledu za korunami stromů.

„Zásilka pro influencery," pronesla Hild. „Proč by tady shazovali zásilku pro influencery? Znají naše pravidla."

Za dva roky, co jsem v Tvrzi, se tohle ještě nestalo. Platí tu jen tři pravidla. Žádní influenceři, žádné kamery a žádné děti. Zaměstnanci Krvestráže byli příliš cenní na to, aby vůbec vkročili na ostrov. Takže všechny kamery museli rozmisťovat lidé, kteří už tu byli. Nikdo z nás kamery v Tvrzi nechtěl, takže je nikdo neinstaloval. Krvestráž nás nenutila, abychom je tu měli – ale nejspíš to byla jen otázka času. Prozatím to ale bylo jedno z mála míst na ostrově, kde ty zatracené věci nestrašily. Proto se tu mohl skvěle schovat někdo jako já. Než mi bylo šestnáct a pustili mě sem, strávila jsem dva roky v lesích kamerami doslova obklopená. Tam nebylo úniku.

„Možná je to omyl. Farmářská gilda nám bude zítra doplňovat zásoby, ne? Třeba do toho koukne někdo z nich. Necháme to tam," navrhla jsem.

Představa, že bych měla jít takhle pozdě večer tak daleko za bránu, byť na dohled od Hild a Tvrze, mi naháněla hrůzu.

Hild si bednu prohlížela puškohledem. „To možná nepůjde. Podívej se."

Podala mi ho a mně chvíli trvalo, než jsem obraz zaostřila. Zatímco jsme stály na hradbách, vynořily se z lesa tři dálkově řízené kamery a všechny se soustředily na zásilku. Kamery byly jako velké, černé oči bez života připevněné na kovových tyčích

místo nohou. Každá měla na boku známé označení: MAJETEK STANICE KRVESTRÁŽ.

Těžko říct, co je odpornější. Jestli kamery, nebo vatry. Objektivy v lese byly napevno uchycené na stromech. Byly jich tam tisíce, tohle si ale zjevně žádalo detailní záběr. Co v té bedně bylo? Bělidlo na zuby? Nezničitelný lak na nehty, který jsme měli otestovat? Většina influencerských nabídek obsahovala zkrášlovadla. Prosté přežití televizi nestačilo – asi pro ni nebylo dost hezké.

„Ty to nevidíš, co?“ tiše se po mé pravici ozvala Hild.

Rychle se stmívalo a vatry brzo vylezou ze svých doupat, ale označení na influencerské zásilce se ještě dalo přečíst. Když jsem byla malá, když jsem ještě měla rodinu, několik takových balíčků jsme vyzkoušeli. Vždycky na nich byla napsaná pravidla použití, jak často je nutné ukazovat výsledky na kameru a kde vyzvednout odměnu, kterou většinou tvořilo jídlo nebo léky.

Tady to ale bylo jiné. Zásilka měla na boku velkou samolepku. Byla skoro stejně velká jako samotná bedna. Tím, že jsem si nápis na ní dosud nepřečetla, jsem si možná něco nalhávala. Nebo se mě možná vlastní podvědomí snažilo chránit před tím, o čem jsem věděla, že se jednoho dne stane.

Na etiketě stálo: PRO POPRAVČÍ.

„Astrid,“ ozvala se Hild, když jsem nereagovala. „Ta zásilka je pro tebe.“

KAPITOLA DRUHÁ

Co uděláte, když kamera zachytí vaši nejhorší chvíli, okamžik, kdy už skoro nejste člověkem?

To jméno jsem neviděla a neslyšela už dlouho. Nebylo tajné, ale v Tvrzi mi tak nikdo neříkal. Alespoň ne po prvním dni, kdy rada rozhodla, že tu můžu žít. Všichni v Tvrzi měli důvod vyhýbat se kamerám. Můj důvod byla *Popravčí*.

Těsně po tom, co jsem si to jméno vysloužila, zasypaly náš dům influencerské zásilky. Bylo v nich všechno možné, od zásob léků po nejlepší jídlo. V jedné byly dokonce dopisy od fanoušků. První jsem zvládla dočíst do poloviny, pak jsem se pozvracela.

Násilí zjevně prodává.

Do krku mi začala stoupat ta samá kyselá žluč a já se ji snažila potlačit. Proč mě otravují zrovna teď, po letech klidu? Vzhledem k pokrytí stanice Krvestráž dobře věděli, kde celou dobu jsem, ale nebyla jsem jedinou „celebritou" na ostrově. Kamery zachytily spoustu hrdinských činů, ať už náhodných, nebo záměrných. Tamti bavili masy po téměř dva roky, kdy mě Krvestráž nechávala na pokoji.

„Nemusíš tam chodit," pronesla Hild, když jsem sklonila puškohled.

Všichni ostatní strážní buď zírali na mě či na tu zásilku, nebo upírali pohled k zemi. Samozřejmě neviděli záznam toho, co se stalo. Nikdo z nás neměl přístup k televizní obrazovce. Ale zprávy se na ostrově šířily rychle i bez nahrávky. Poprvé jsem svou přezdívku zaslechla během těch dvou let v lese, když jsem narazila na malou skupinu přeživších. Hledala jsem něco k snědku, v puse jsem nic neměla už několik dní, a oni okamžitě věděli, kdo jsem. Prozradily mě mé zrzavé vlasy. Tolik se mě báli, že po mně hodili jídlo a utekli.

Zamrkala jsem, abych zahnala slzy, a mlčky jsem sledovala, jak zásilka vzplála.

„Do prdele," houkla Hild. Několik strážných zaklelo a pozvedlo kuše. „Sakra, je moc velká tma. Oheň přitáhne všechny vatry z okolí."

Měla pravdu. Proti celému hejnu vater jsme neměli šanci.

Hild ještě ani nedomluvila, a mezi stromy už se objevilo prvních pár vater. Byla už úplná tma, ale jejich bledá těla řítící se k zásilce osvětlovaly plameny. Jedna vatra se dostala příliš blízko a vzplanula. Rozeřvala se. Opadávaly z ní cáry toho, co kdysi bylo jejím oblečením. Pak jí začala hořet kůže. Další tři vatry se nejistě držely opodál. Jedna z nich stála přímo před nejbližší kamerou. Krvestráž si to musela užívat. Po několika sekundách se hořící vatra zhroutila do trávy a přestala se hýbat.

Ty tři zbývající se zadívaly nahoru na hradby.

„Viděly nás. Ta debilní zásilka je svolala k večeři," řekla jsem.

Místo abych si kuši připravila ke střelbě, hodila jsem si ji na záda. Hild pozvedla obočí.

„Musíme ten oheň uhasit. Zatím jich tam je jen pár, ale můžou z toho být jatka. Jestli vylezou na hradbu…“ Odmlčela jsem se.

Hild přikývla. „Dobře, ale půjdu s tebou. A potřebujeme krytí. Griffe, jdeš taky.“

Griff si promnul kořen nosu a přikývl. Žaludek se mi sevřel pocitem viny. Byla moje vina, že se tohle dělo, ale čím dřív to dokážeme zastavit, tím víc životů zachráníme. O mém vyhnanství se může rada dohadovat později.

„Dobře. Hild, my dvě vezmeme požární deku. Je moc těžká, abych ji nesla sama. Griffe, budeš nás zblízka krýt před útočícími vatrami. Vy ostatní to tu braňte, jak nejlépe umíte. Hradby nesmějí padnout.“

S Griffem a Hild jsme se rozběhli k žebříku, rychle jsme zdolali příčky a pospíchali k bráně. Vnitřní vrata se už otevírala. Někdo přiběhl z radnice s požární dekou. Před pár měsíci jsme ji koupili od potulného obchodníka, když nám ukázal, jak rychle dokáže udusit táborák. Zatím jsme ji nemuseli použít.

Brána fungovala jako přechodová komora. Jakmile byla vnitřní vrata otevřena, vstoupili jsme do prostoru za nimi a stráže je za námi bezpečně zavřely. Pak otevřely vnější vrata. A potom už to bylo jen na nás.

„Od doby, co jsem tady, jsem po setmění venku ještě nebyl,“ pronesl Griff nervózně a čekal, až se za námi zavře brána.

„Já taky ne,“ odpověděly jsme s Hild současně.

Opět se ve mně ozval pocit viny. Hryzal mě v žaludku a mísil se se vztekem, který se objevil pokaždé, když jsem se na ostrově, který jsem kdysi nazývala domovem, cítila v nebezpečí. Ti lidé

nasazovali život – a mohla za to moje minulost. A nic z toho by se nedělo, kdyby nás Krvestráž neopustila kvůli sledovanosti.

„Hele, uvidíme východ slunce." Ostrovní mantra. Ať jste míjeli někoho na cestě nebo drželi v náručí umírajícího člověka, byla to věc, která se prostě říkala. Východ slunce byl nejlepší a nejbezpečnější částí každého dne na ostrově. Tehdy jste se mohli cítit v klidu.

Jenže slunce teď bylo hodně daleko.

Hild s Griffem přikývli. Hild se chopila jedné strany požární deky a já si její druhou stranu upravila na rameni, abych měla přístup k jateční pistoli v pouzdře na boku. Člověk nikdy nevěděl, kdy nějaká vatra vyšplhá na hradbu, aby se s vámi pozdravila tváří v tvář. Bylo mi jasné, že lepší je zásah z dálky do srdce, ale rána do hlavy posloužila na blízko stejně dobře. Táta tu pistoli používal na farmě, kterou měla babička za městem, k zabíjení zvířat, jakmile dosáhla jateční velikosti. Pod vysokým tlakem z ní vyjížděl kovový trn a vzápětí se stahoval zpátky pro další použití. Pistole tak nepotřebovala náboje.

Z myšlenky na tátu se mi zatočila hlava. Zamrkala jsem.

Soustřeď se. Vrata za námi se zavřela a otvírala se ta před námi. Nad našimi hlavami už létaly šipky z kuší.

„Zdá se, že se blíží hejno," upozornila jsem ostatní. „Dávejte si tam venku pozor."

„Uvidíme východ slunce," pronesli unisono Hild s Griffem.

Za hradbami vládl chaos. Normálně by tu byla tma jako v pytli, ale měsíc v úplňku a hořící zásilka nám osvětlovaly cestu. Rozběhla se na nás vatra, ale okamžitě se zhroutila – Griff ji zasáhl přesně do čela.

„Jdeme. Není tu nic, co bychom už někdy neviděli," řekla Hild a popoháněla nás. Mrtvé vatry jsme z plotu odklízeli v jednom kuse. Zblízka jsme je ale v pohybu moc nevídali.

„Dobře, hoďme sebou," přikývla jsem.

S Hild jsme musely sladit krok, protože jsme společně nesly požární deku. Kdyby ji místo mě nesl Griff, bylo by to pro něj snazší, protože byl stejně vysoký jako Hild, jenže kdyby se něco podělalo, nechtěla jsem to být já, kdo má volné ruce a v nich zbraň – a možnost dostat se snadno zpět. To bych si nikdy neodpustila.

Griff odváděl skvělou práci: z váčku, který měl na opasku, střílel v rychlém sledu jednu šipku za druhou. Nutno dodat, že se mu vak rychle vyprazdňoval – čím dřív ten oheň uhasíme, tím líp.

Hejno teď bylo v plné síle. Mířili jsme k ohni a nad hlavou nám létaly šipky shora z hradeb. Zem byla pokrytá těly vater a s Hild jsme několikrát škobrtly o zatoulanou ruku nebo nohu. Nejhorší na tom byl ten smrad. Některé vatry byly stejně hloupé jako ta první a zapálily se. Z pachu jejich škvařícího se masa se mi zvedal žaludek.

„Už tam skoro jsme," řekla jsem nahlas spíš sobě než Hild nebo Griffovi.

Žár ohně byl opravdu prudký. Rameno jsem měla kluzké potem, držet požární deku bylo čím dál těžší, ale nemohla jsem Hild zklamat, takže jsem se sunula dál. Snažila jsem se nevšímat si nechutných těl, která jsme míjeli. Kdyby tam bylo další dítě, zbláznila bych se, ale na to teď nebyl čas.

„Tak jsme tady," oznámila Hild.

Vzhlédla jsem a zastínila si oči před tím peklem. Pustily jsme deku na zem, abychom ji mohly rozbalit, každá chytit za jeden konec a přehodit přes zásilku. Bedna byla vyšší než Hild, takže nezbývalo než ji při zakrývání oběhnout.

Chytila jsem svůj okraj deky a kývla na Hild. Ta moje gesto zopakovala. Doběhla jsem na odvrácenou stranu bedny. Tohle byla nejnebezpečnější část. Byla jsem mimo dohled strážných na hradbách, přímo proti stromům, ze kterých vybíhaly vatry. Griff mě kryl, ale musel chránit i Hild, takže jsem musela být maximálně ve střehu. Ale už jsem zažila i horší věci.

„Můžeme?“ zařvala jsem.

Můj hlas skoro zanikal v hučení plamenů a vřískotu vater. Naklonila jsem se a zadívala se na Hild. Měla vykulené oči a ukazovala na něco za mnou.

Griff pozvedl kuši, ale nebyl dost rychlý. Během pár sekund mě vatra srazila do trávy na břicho a vyrazila mi dech. Zabořila mi dlouhé nehty do ramen bundy, ale neprošla skrz. Díky, kožená zbroji. Vatře došlo, že to nevyjde, a pokusila se mě kousnout do zápěstí.

„Astrid!“ zaječela Hild. Viděla jsem, jak stále drží svůj konec deky a stojí kousek od Griffa, který má namířenou kuši, ale bojí se vystřelit, aby mě nezasáhl.

Musela jsem jednat rychle. Natočila jsem hlavu a spatřila, jak se mi vatra divoce zakusuje do kožené manžety na zápěstí. Dlouhé tmavé vlasy měla na mnoha místech vypadané, zahlédla jsem lysiny, které po nich zbyly. Jak se mi zápěstí úporně snažila prokousnout, viděla jsem bělmo jejích krví podlitých očí. Smrděla jako smrt.

Jedním rychlým pohybem jsem přesunula pravou ruku k pouzdru, vytasila jateční pistoli a přetočila se. Vatra zaječela a ještě pevněji mi sevřela rameno a zápěstí, vzteklá, že jsem ji přerušila. Zírala mi do očí, byla milimetry od mého obličeje. Zuby jí z pusy trčely v různých úhlech.

A za její hlavou, na straně lebky, kde jí chyběly vlasy, se nakláněla jedna z kamer, které dorazily se zásilkou. Snažila se zabrat detail. Takže Krvestráž chce záběr za všechny prachy? Fajn, tak teda něco uvidí.

Pozvedla jsem jateční pistoli, vmáčkla ji vatře mezi oči a stiskla spoušť.

Krev vater není jako lidská krev. Je černá a lepkavá, takže ji rozhodně nechcete na obličeji. A už vůbec ne s kusy lebky a mozkové tkáně. Shodila jsem ze sebe tělo té vatry a polkla, abych potlačila nutkání zvracet.

„Astrid?“ Slyšela jsem Hild, jak mě volá. Bylo nutné přehodit deku přes oheň, než se mě pokusí dostat další vatra.

„Dobrý!“ zařvala jsem. Vstala jsem a zasunula jateční pistoli do pouzdra. Kamera zachytila detail, jak té mrše vystřeluju mozek z hlavy. Stále ještě zabírala tělo, ale další dvě kamery se přesunuly a zaměřily se na mě. Hild s vatrami bojovala s kuší v jedné ruce a dekou v druhé. Griff zručně trefoval jednu po druhé do hrudi, ale kamery sledovaly jen mě. Jedna byla tak blízko, že jsem v její čočce viděla odraz svého bledého obličeje a zrzavé vlasy, jak mi v pramenech vyklouzávají z drdolu, do kterého jsem je ráno zapletla.

Protlačila jsem se kolem kamer a chytila požární deku.

„Můžeme?“ vykřikla jsem.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Až na krev**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.